

Arrest

nr. 136 776 van 22 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2014.

Gelet op de beschikking van 25 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2014 in plaats van 11 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die loco advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn van Kibokolo origine en afkomstig uit Luanda. U verklaart vooraleer u ging onderduiken in het woud steeds in Luanda te hebben gewoond. In 1976 bent u toegetreden tot het overheidsleger. U was majoor en stond in voor de controle van de presidentiële voertuigen. U was eveneens al sinds 1970 lid van het MPLA (Movimento Popular de Libertacao de Angola), de politieke partij aan de macht in Angola. U verklaart een oud-strijder te zijn en

voor het MPLA meegevochten te hebben voor de onafhankelijkheid van Angola. U werd benaderd door UNITA (Uniao Nacional para a Independencia Total de Angola, een Angolese oppositiepartij) om uw appartement aan hen te verkopen. Zij waren geïnteresseerd in uw appartement omdat het zich op de tiende verdieping bevindt en zij een hoog gebouw zochten om hun radioantennes te installeren. U ging akkoord en verkocht hen uw huis. In de nacht van 31 oktober 1992 brak het conflict tussen MPLA en UNITA in alle hevigheid uit. MPLA bestormde uw huis en alle aanwezige UNITA-leden werden door hen vermoord. U heeft twee vrouwen en verbleef op dat moment gelukkig bij uw andere vrouw. Dezelfde nacht gingen zij opnieuw naar uw huis om u te zoeken. U werd beschuldigd van verraad en laster aangezien u lid was van het MPLA en uw huis aan UNITA had verkocht. Ook de familie van de jongeren die omkwamen in uw huis zouden uit zijn op wraak en u verantwoordelijk achten voor hun dood. Daarom besloot u Luanda te verlaten en te gaan onderduiken in een woud meer dan 500 km verderop. U bleef al die tijd in het woud en overleefde er van de jacht. U had evenmin enig contact met uw vrouw of uw kinderen. Op een gegeven moment had u genoeg van uw leven in het woud en contacteerde u een vroegere collega bij het leger waar u heel hecht mee was. U zakte af naar het dichtstbijzijnde dorp en liet hem een brief bezorgen. Deze generaal zorgde er voor dat twee militairen u met een jeep in het woud kwamen ophalen en u naar zijn huis brachten. De generaal maakte u duidelijk dat het nog steeds niet veilig was voor u om in Luanda te blijven en dat de veiligheidsdiensten nog steeds naar u op zoek waren. Hij nam contact op met twee priesters die in Europa woonden en regelde dat u met hen kon meereizen naar België. Op 09 oktober 2011 nam u het vliegtuig naar België en op 11 oktober 2011 heeft u asiel aangevraagd.

U legt geen documenten neer ter ondersteuning van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart te vrezen voor de Angolese veiligheidsdiensten aangezien zij u beschuldigen van laster en verraad omwille van uw samenwerking met UNITA. Uit uw verklaringen blijkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat u enigszins iets te vrezen zou hebben van de Angolese autoriteiten.

In de eerste plaats ondermijnt het feit dat uw relaas voor de Dienst Vreemdelingenzaken en dat voor het Commissariaat-generaal op cruciale punten van elkaar afwijkt uw geloofwaardigheid al danig. Gedurende uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u sinds de laatste maanden gevisieerd te zijn geweest door de staatsveiligheid omdat u werd beschouwd als aanzetter van manifestaties tegen de regering (vragenlijst DVZ p.3). U verklaart dat u pas toen bent gaan onderduiken in het woud. Dit stemt allerm minst overeen met uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal, waar u beweert al sinds uw problemen in 1992 in het woud te hebben verbleven en geen enkel contact meer te hebben gehad met de buitenwereld (gehoorverslag CGVS p.4, 7-8 en 13). Wanneer u wordt geconfronteerd met uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart u dat u het nooit over betogingen heeft gehad (gehoorverslag CGVS p.14). **Deze flagrante tegenstrijdigheid omtrent de tijdsspanne dat u in het woud heeft overleefd en met betrekking tot de onmiddellijke aanleiding tot uw vertrek uit uw land van herkomst ondermijnt uw asielaanvraag reeds fundamenteel.**

Indien men vervolgens uitgaat van de feiten zoals u die bij uw gehoor voor het Commissariaat-generaal naar voren bracht, kon u evenmin overtuigen. U verklaart in 1992, naar aanleiding van een confrontatie tussen UNITA en het MPLA, Luanda te zijn ontvlucht en sindsdien er niet meer te zijn teruggekeerd (gehoorverslag CGVS p.4, 7-8 en 13). Het is echter **niet aannemelijk dat u gedurende uw gehele verblijf in het woud – meer dan tien jaar – geen enkele inspanning zou doen om zich enigszins over uw situatie in Luanda te informeren** (gehoorverslag CGVS p.14). Zeker aangezien u op de hoogte bleek dat het conflict reeds in 2004 ten einde was en leden van UNITA en het MPLA zich enigszins hebben verzoend. U hoorde eveneens dat strijders die voordien waren ondergedoken nu mogen deelnemen aan de regering (gehoorverslag CGVS p.14). U verklaart dat dit echter niet op u van toepassing is aangezien u lid was van het MPLA en samenwerkte met UNITA, waardoor u als verrader wordt beschouwd (gehoorverslag CGVS p.15). Er kan echter niet worden aangenomen dat dit enige poging om informatie te verwerven over uw persoonlijke situatie in de weg zou staan. **Het is weinig aannemelijk dat u, gezien de drastisch veranderde situatie, niet benieuwd zou zijn naar de evolutie in uw persoonlijke problemen.** Het is onrealistisch dat u, wanneer er een overeenkomst tussen beide partijen wordt gesloten, u zich onwetend over uw eigen positie in het woud zou blijven verschuilen. Bovendien wijst het feit dat u op de hoogte bent van het overlijden van de oprichter van UNITA en de aanstelling van een nieuwe voorzitter (gehoorverslag CGVS p.16) er op dat u toch enige contacten met de buitenwereld onderhield. Zodoende is het des te ongeloofwaardiger dat u

nooit naar uw eigen situatie zou informeren en pas recentelijk, zonder enige concrete aanleiding, deze generaal zou hebben gecontacteerd om uw toestand uit te klaren (gehoorverslag CGVS p.13). Ook uw verklaring dat u niet in contact kon treden met uw familie omdat dit niet evident was vanuit uw woonplaats (gehoorverslag CGVS p.8) strookt hier niet mee, gezien het u blijkbaar bijzonder weinig moeite kostte om de generaal die u hielp het land te ontvluchten per brief te contacteren (gehoorverslag CGVS p.11). Aangezien het hier een lid van het MPLA betrof, de partij waarvoor u verklaart te vrezen, is het opmerkelijk dat u dit risico wel liep maar uw familie op geen enkel moment trachtte te bereiken of te informeren over uw toestand. Het feit dat u naliel dit te doen en zich onthield van enige pogingen om uw leven weer op te bouwen is weinig aannemelijk. **Bovenstaande opmerkingen zorgen ervoor dat het uiterst onrealistisch is dat u gedurende achttien jaar in het woud zou hebben overleefd omwille van problemen in Luanda.**

Bovendien slaagt u er niet in enige redenen aan te geven waarom u in 2011 uw land van herkomst diende te verlaten. U verklaart dat u het leven in het woud niet meer aankon en daarom contact opnam met de generaal die u hielp naar Europa te reizen (gehoorverslag CGVS p.13-14). Voor uw vertrek verklaart u een week in het huis van deze generaal te hebben verbleven (gehoorverslag CGVS p.14). In deze week speelde u het blijkbaar niet klaar om enige concrete informatie te verzamelen omtrent de redenen waarom u nog steeds gevaar zou lopen in Luanda. U kunt enkel vage verklaringen van deze generaal dat het niet veilig voor u zou zijn aanhalen. **U vermeldt geen enkele concrete aanwijzing waarom u op dat moment nog enig gevaar zou lopen** (gehoorverslag CGVS p.13-14). Indien u daar een week zou verblijven, nog steeds zonder enig contact met uw verwanten, valt toch enigszins te verwachten dat u hem concrete aanwijzingen met betrekking tot uw problemen zou vragen. Het feit dat u niet kon aantonen waarom u op dat moment nog enig gevaar liep ondermijnt verder uw vrees.

Ook omtrent de feiten die u aanhaalt waardoor u Luanda heeft verlaten kunnen enige opmerkingen worden geformuleerd. Uit de informatie beschikbaar bij het Commissariaat-generaal en toegevoegd aan het administratief dossier (Human Rights Watch World Report 1994 – Angola) blijkt dat er inderdaad op 31 oktober en 01 november 1992 hevige gevechten uitbraken op de straten van Luanda waarbij meer dan 1000 doden vielen, en ook de door u vermelde Salupeta Pena om het leven kwam. Echter, uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken zijn met betrekking tot deze periode tegenstrijdig met uw verklaringen op het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken in 1991 te zijn overgelopen van het MPLA naar UNITA en dat u om die reden problemen kreeg binnen de partij. Nergens vermeldt u er de perikelen omtrent de verkoop van uw huis (vragenlijst DVZ p.3). Voor het Commissariaat-generaal verklaart u nooit lid te zijn geweest van UNITA (gehoorverslag CGVS p.8).

Voorts kon u niet aannemelijk maken, gezien de intense wrijvingen tussen UNITA en MPLA, waarom u als partijlid uw huis ter beschikking zou stellen van UNITA. Het tart enigszins de verbeelding dat u als MPLA-lid zou hopen op een overwinning van UNITA in de aanstaande verkiezingen omdat zij u dan een goed leven zouden schenken, en u om die reden uw huis voor hen openstelde (gehoorverslag CGVS p.9). Verder legt u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal tegenstrijdige verklaringen af omtrent de gangbaarheid van het ter beschikking stellen van huizen aan UNITA. Waar u eerst beweert dat veel mensen hun huizen niet zouden durven te verkopen aan UNITA (gehoorverslag CGVS p.8), verklaart u later dat alle Angolezen hun huis verkochten (gehoorverslag CGVS p.15). Deze inconsistenties zorgen dat ook aan deze feiten geen geloof kan worden gehecht.

Tot slot legt u geen documenten neer ter staving van uw asielrelaas, noch ter bevestiging van uw identiteit, nationaliteit of reisroute.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

In de mate waarin er zich contradicties en omissies in zijn verhaal voordoen, zijn deze volgens verzoeker zeker niet van aard om tot de ongelooftwaardigheid van zijn relaas te besluiten.

Verzoeker blijft formeel dat hij nooit iets gezegd heeft over manifestaties bij zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) van 18 november 2011. Verzoeker dacht eerst dat de contradicties te wijten zouden zijn aan het feit dat het korte interview reeds drie jaar eerder had plaatsgevonden en dat hij dit zou vergeten zijn, gelet op zijn leeftijd van 71 jaar. Doch verzoeker is er zeker van dat hij dit niet vermeld heeft tijdens het interview. Volgens verzoeker is er duidelijk “één en ander” mis gegaan bij het tolken van het interview. Hij verwijst dienaangaande naar het gehoorverslag. Dat verzoeker op de DVZ zou vermeld hebben dat hij lid zou zijn van UNITA, blijkt ook niet te kloppen. Volgens verzoeker zijn de op de DVZ ‘genoteerde verklaringen’ niet echt betrouwbaar.

Vervolgens meent verzoeker dat verweerder al te gemakkelijk het feit naast zich neerlegt dat verzoeker achttien jaar in het woud heeft geleefd. Verweerder gaat nagenoeg geen enkele keer in op zijn leven in het woud. Hij kan zijn verblijf in het woud enkel maar staven door zijn doorleefde verklaringen. Verzoeker vraagt zich af hoe verweerder de vrees kan onderzoeken als hij niet ingaat op het leven in angst in het woud. Voor een westerling is een leven in het woud misschien moeilijk te begrijpen. Verzoeker vraagt zich dan ook af hoe verweerder een correct beeld kan bekomen van verzoeker zonder dieper in te gaan op het achttienjarig verblijf van verzoeker in het woud.

Verder stelt verzoeker nog het volgende:

“II.1.6. Verwerende partij heeft haar nooit geconfronteerd met deze vaststelling. Komt het de verwerende partij niet toe om verzoekende partij met tegenstrijdigheden of onduidelijkheden te confronteren? [...] Verzoekende partij is op geen enkel moment geconfronteerd met de ‘beweerde’ vaststelling’. Artikel 17 §2 van bovenvernoemde wet, werd dan ook geschonden.”

2.1.2. Samen met een aanvullende nota brengt verzoeker met een aangetekend schrijven van 13 november 2014 een interview bij met de auteur van een boek over de stichter van UNITA (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dient vooreerst opgemerkt dat waar verzoeker stelt “*Verwerende partij heeft haar nooit geconfronteerd met deze vaststelling*”, verzoeker nergens aanduidt over welke vaststelling hij het heeft. Het feit dat verzoeker niet met de tegenstrijdigheden werd geconfronteerd, doet bovendien geen afbreuk aan het bestaan ervan. Het vaststellen van de tegenstrijdigheden is tijdens het gehoor zelf bovendien niet steeds mogelijk, terwijl verzoeker als enige persoon in principe wel kan weten wat hij eerder heeft verklaard. Artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorziet daarenboven slechts in de verplichting om de asielzoeker met tegenstrijdige verklaringen te confronteren wanneer deze tijdens het gehoor worden vastgesteld.

Waar verzoeker stelt dat de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden niet van aard zijn om te besluiten tot de ongelooftwaardigheid van zijn relaas, dient opgemerkt dat deze tegenstrijdigheden wel degelijk betrekking hebben op kernelementen van verzoekers relaas, met name de aanleiding voor en het moment waarop hij ondergedoken is in het woud. Dat er iets is misgegaan met de vertaling tijdens het interview op de DVZ, kan evenmin worden aangenomen, aangezien het interview hem in het Portugees werd voorgelezen en hij door middel van zijn ondertekening bevestigde dat de erin vervatte verklaringen met de werkelijkheid overeenstemmen. Bovendien maakte verzoeker of zijn raadsman tijdens het gehoor op het CGVS geen melding van vertaalfouten. Achteraf aanvoeren

dat er tijdens het interview op de DVZ vertaalfouten zouden zijn gebeurd, is dan ook een loutere *post factum*-verklaring die niet van aard is de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden ongedaan te maken.

Waar verzoeker meent dat er tijdens zijn gehoor niet genoeg werd ingegaan op zijn leven in het woud gedurende achttien jaar en dat verweerder daarom geen correct beeld van hem kan bekomen, dient er vooreerst op gewezen dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift geen enkel concreet element aanvoert dat volgens hem naar voren zou gekomen zijn indien meer op zijn beweerde leven in het woud zou zijn ingegaan en dat noodzakelijk zou zijn voor verweerder om van hem een correct beeld te krijgen. Verder dient opgemerkt dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat het niet aan de *protection officer* is om het gehoor te "sturen". Het voorgaande in acht genomen stelt de bestreden beslissing terecht het volgende: "*Het is echter niet aannemelijk dat u gedurende uw gehele verblijf in het woud – meer dan tien jaar – geen enkele inspanning zou doen om zich enigszins over uw situatie in Luanda te informeren (gehoorverslag CGVS p.14). Zeker aangezien u op de hoogte bleek dat het conflict reeds in 2004 ten einde was en leden van UNITA en het MPLA zich enigszins hebben verzoend. U hoorde eveneens dat strijders die voordien waren ondergedoken nu mogen deelnemen aan de regering (gehoorverslag CGVS p.14). U verklaart dat dit echter niet op u van toepassing is aangezien u lid was van het MPLA en samenwerkte met UNITA, waardoor u als verrader wordt beschouwd (gehoorverslag CGVS p.15). Er kan echter niet worden aangenomen dat dit enige poging om informatie te verwerven over uw persoonlijke situatie in de weg zou staan. Het is weinig aannemelijk dat u, gezien de drastisch veranderde situatie, niet benieuwd zou zijn naar de evolutie in uw persoonlijke problemen. Het is onrealistisch dat u, wanneer er een overeenkomst tussen beide partijen wordt gesloten, u zich onwetend over uw eigen positie in het woud zou blijven verschuilen. Bovendien wijst het feit dat u op de hoogte bent van het overlijden van de oprichter van UNITA en de aanstelling van een nieuwe voorzitter (gehoorverslag CGVS p.16) er op dat u toch enige contacten met de buitenwereld onderhield. Zodoende is het des te ongeloofwaardiger dat u nooit naar uw eigen situatie zou informeren en pas recentelijk, zonder enige concrete aanleiding, deze generaal zou hebben gecontacteerd om uw toestand uit te klaren (gehoorverslag CGVS p.13). Ook uw verklaring dat u niet in contact kon treden met uw familie omdat dit niet evident was vanuit uw woonplaats (gehoorverslag CGVS p.8) strookt hier niet mee, gezien het u blijkbaar bijzonder weinig moeite kostte om de generaal die u hielp het land te ontvluchten per brief te contacteren (gehoorverslag CGVS p.11). Aangezien het hier een lid van het MPLA betrof, de partij waarvoor u verklaart te vrezen, is het opmerkelijk dat u dit risico wel liep maar uw familie op geen enkel moment trachtte te bereiken of te informeren over uw toestand. Het feit dat u naliet dit te doen en zich onthield van enige pogingen om uw leven weer op te bouwen is weinig aannemelijk. Bovenstaande opmerkingen zorgen ervoor dat het uiterst onrealistisch is dat u gedurende achttien jaar in het woud zou hebben overleefd omwille van problemen in Luanda.*"

De Raad ziet verder niet in op welke wijze het samen met een aanvullende nota per aangetekend schrijven van 13 november 2014 bijgebrachte interview met de auteur van een boek over de stichter van UNITA (rechtsplegingsdossier, stuk 7) de motieven van de bestreden beslissing zou kunnen weerleggen. Verzoeker wordt immers nergens in dit interview genoemd. Het gaat dan ook om niet meer dan algemene informatie, terwijl algemene informatie niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Hij dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen de volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing: "*Bovendien slaagt u er niet in enige redenen aan te geven waarom u in 2011 uw land van herkomst diende te verlaten. U verklaart dat u het leven in het woud niet meer aankon en daarom contact opnam met de generaal die u hielp naar Europa te reizen (gehoorverslag CGVS p.13-14). Voor uw vertrek verklaart u een week in het huis van deze generaal te hebben verbleven (gehoorverslag CGVS p.14). In deze week speelde u het blijkbaar niet klaar om enige concrete informatie te verzamelen omtrent de redenen waarom u nog steeds gevaar zou lopen in Luanda. U kunt enkel vage verklaringen van deze generaal dat het niet veilig voor u zou zijn aanhalen. U vermeldt geen enkele concrete aanwijzing waarom u op dat moment nog enig gevaar zou lopen (gehoorverslag CGVS p.13-14). Indien u daar een week zou verblijven, nog steeds zonder enig contact met uw verwanten, valt toch enigszins te verwachten dat u hem concrete aanwijzingen met betrekking tot uw problemen zou vragen. Het feit dat u niet kon aantonen waarom u op dat moment nog enig gevaar liep ondermijnt verder uw vrees.*" en "*Voorts kon u niet aannemelijk maken, gezien de intense wrijvingen tussen UNITA en MPLA, waarom u als partijlid uw huis ter beschikking zou stellen van UNITA. Het tart enigszins de verbeelding dat u als MPLA-lid zou hopen op een overwinning van UNITA*

in de aanstaande verkiezingen omdat zij u dan een goed leven zouden schenken, en u om die reden uw huis voor hen openstelde (gehoorverslag CGVS p.9). Verder legt u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal tegenstrijdige verklaringen af omtrent de gangbaarheid van het ter beschikking stellen van huizen aan UNITA. Waar u eerst beweert dat veel mensen hun huizen niet zouden durven te verkopen aan UNITA (gehoorverslag CGVS p.8), verklaart u later dat alle Angolezen hun huis verkochten (gehoorverslag CGVS p.15). Deze inconsistenties zorgen dat ook aan deze feiten geen geloof kan worden gehecht. Tot slot legt u geen documenten neer ter staving van uw asielrelaas, noch ter bevestiging van uw identiteit, nationaliteit of reisroute." Deze motieven worden dan ook als vaststaand beschouwd.

Gelet op het voorgaande, komt verzoeker niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen echter de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS